

Sygn. akt II DIZ 53/21

UCHWAŁA

Dnia 24 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Duś

SSN Jarosław Sobutka

Protokolant Anna Rusak

w sprawie **sędziego W. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 24 lutego 2022 r.

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt I DI 23/21

odmawiającą wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
sędziego Sądu Okręgowego w B. W. S.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.
prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 2072)

uchwalił:

1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 11 lutego 2021 r. pełnomocnik oskarżyciela prywatnego M. K. – adw. D. K. – wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w B. W. S. za to, że: „w dniu 9 czerwca 2020 r. w B. pomówił M. K. o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywanego przez nią zawodu architekta oraz dla prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, rozgłaszając nieprawdziwy zarzut, jakoby nadużyła prawa do obrony w ten sposób, że w dniu 5 czerwca 2020 r. wypowiedziała stosunki obrończe dwu obrońcom w sprawie przed Sądem Rejonowym w B. pod sygn. III K (...), a w to miejsce ustanowiła kolejnego obrońcę, a także jakoby w ten sposób naruszyła zasady uczciwego procesu i rzetelności, zmierzając do zakłócenia czynności sądowych poprzez pozorne realizowanie prawa do obrony” tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

Uchwałą z 29 czerwca 2021 r. Sąd Najwyższy - Izba Dyscyplinarna nie uwzględnił wniosku wywiedzionego przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M. K. - adw. D. K. i nie zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego W. S.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że wniosek pełnomocnika oskarżyciela prywatnego o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w B. W. S. za przestępstwo z art. 212 §1 k.k., uznać należy bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Zdaniem Sądu Najwyższego, opisany we wniosku pełnomocnika oskarżyciela prywatnego „czyn” sędziego W. S. za bezprawny uznany być nie mógł. Powołując się na orzecznictwo, w zaskarżonej uchwale wskazano, że: „Istotą wykonywania władzy sądowniczej jest wymierzanie sprawiedliwości. Sędziowie podczas wymierzania sprawiedliwości mają obowiązek dokonywania oceny poszczególnych zachowań stanowiących przedmiot rozpoznania. Oceny te, odnoszące się do konkretnych osób, mogą narażać na negatywny odbiór w opinii publicznej lub na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności

(...) Wypowiedzi tego rodzaju zawarte w uzasadnieniu orzeczenia lub wypowiedziane w trakcie przedstawiania ustnych motywów ogłoszonego wyroku nie stanowią jednak z reguły przestępstwa, pozbawione są cechy bezprawności, stanowią bowiem realizację obowiązków nałożonych na sędziów” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2016 r. sygn. SNO 49/16, LEX nr: 2194888; podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 1994 r. sygn. WR 207/94, LEX nr: 20738; wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2002 r., sygn. V KKN 435/00, KZS 2003, nr 7-8, poz. 30). Jak podkreślił Sąd, w niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających zaistnienie po stronie sędziego W. S. zamiaru zniesławienia M. K.. Wydane przezeń na rozprawie w dniu 9 czerwca 2020 r. w Sądzie Rejonowym w B. w sprawie sygn. III K (...) postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy oskarżonej M. K. o odwołaniu rozprawy z powodu zmiany obrońcy, mieszcząc się w zakresie uprawnień sędziego, nie zawiera żadnych sformułowań, które mogłyby świadczyć o zamiarze zniesławienia oskarżonej. Dodatkowo, Sąd I instancji wskazał, że zawarte w uzasadnieniu wymienionego postanowienia o odmowie odroczenia rozprawy stwierdzenia sądu mają charakter w pełni obiektywny, uzasadniony okolicznościami zaistniałymi na rozprawie w dniu 9 czerwca 2020 r. i do takiego ich sformułowania sędzia W. S. jako przewodniczący składu orzekającego w sprawie sygn. akt III KK 977/16 był w pełni uprawniony, a zatem zgodnie z poglądem doktryny i orzecznictwem Sądu Najwyższego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, nie wypełnił swoim zachowaniem znamion przestępstwa zniesławienia.

Zażalenie na ww. uchwałę wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, zaskarżając ją w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na wadliwym ustaleniu, że wnioskodawca nie uprawdopodobnił w stopniu dostatecznym podejrzenia popełnienia przestępstwa przez sędziego W. S.. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w B. W. S., zgodnie ze złożonym wnioskiem.

W dniu 3 lipca 2020 r. do Sądu Rejonowego w b. adwokat D. K., W.S.

W dniu 18 lutego 2022 r. do Sądu Najwyższego – Izbie Dyscyplinarnej wpłynął wniosek M. K. o wycofanie zarzutów skierowanych przeciwko W. S. oraz wypowiedzenie pełnomocnictwa adwokatowi D. K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie należało uznać za niezasadne. Sąd I instancji dokonał w niniejszej sprawie właściwych ustaleń faktycznych, w oparciu o przedstawiony materiał dowodowy. Zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu, nie mogły doprowadzić do zmiany czy uchylenia zaskarżonej uchwały. W ocenie Sądu stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Najwyższy ustalenia poczynione przez sąd I instancji uznaje za prawidłowe i przyjmuje je za swoje.

Zgodnie z art. 80 § 2c ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych Sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Z treści powyższego przepisu wynika, że niezbędnym warunkiem wydania takiej uchwały jest zebranie przez wnioskodawcę dowodów, które wskazują na dostateczne dane do przedstawienia zarzutów, o których mowa w art. 313 §1 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego, wbrew zawartym we wniosku twierdzeniom co do istnienia dowodów wskazujących na popełnienie przez sędziego W. S. występku z art. 212 § 1 k.k., w kontekście całości zgromadzonych dowodów w tym w powiązaniu z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazać należy, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że sędzia W. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Trafnie bowiem Sąd I instancji wskazał, w odniesieniu do wypowiedzi w toku rozprawy z 9 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. III KK [...], sędziego W. S., że nie zawiera ona żadnych sformułowań, które mogłyby świadczyć o zamiarze zniesławienia oskarżonej. Powyższa wypowiedz, stanowiąca *de facto* treść rozstrzygnięcia o nieuwzględnianiu wniosku oskarżonej o odroczenie rozprawy z

powodu zamiany obrońcy, mieści się w zakresie uprawnień sędziego. Należy bowiem podkreślić, że sam fakt złożenia wniosku o odroczenie rozprawy nie obliguje jeszcze Sądu do podjęcia takiej decyzji. Może to nastąpić dopiero po stwierdzeniu, że zaistniała jedna z przyczyn uzasadniających odroczenie. Odnosząc się do zarzutów zawartych w zażaleniu wskazać należy, że *de facto* kwestionują one zasadność zapadłego rozstrzygnięcia nie wykazując zamiaru sędziego W. S..

Zgodnie z poglądem przyjętym w orzecznictwie, powołanie przez oskarżonego drugiego obrońcy na dzień przed rozprawą i żądanie w związku z tym jej odroczenia oznacza nadużycie uprawnień procesowych przez stronę, więc nieuwzględnienie tego wniosku przez sąd nie może być uznane za naruszające prawo oskarżonego do obrony w zakresie jego uprawnienia do posiadania obrońcy (*tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., V KK 280/06, LEX nr 198075*).

Stwierdzenia sędziego zawarte w uzasadnieniu odmowy odroczenia rozprawy mają charakter w pełni obiektywny, uzasadniony okolicznościami zaistniałymi na rozprawie w dniu 9 czerwca 2020 r., zaś Sąd II instancji w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, w której Sąd stwierdził, że sędzia W. S. jako przewodniczący składu orzekającego w sprawie sygn. akt III KK [...] był w pełni uprawniony do takiego sformułowania twierdzeń stanowiących przyczynę odmowy odroczenia rozprawy.

Konkludując wskazać należy, że zachowanie sędziego nie może być uznane za bezprawne, w związku z czym nie może być uznane za przestępstwo.

Wydając rozstrzygnięcie, Sąd miał na uwadze treść pisma M. K. z dnia 18 lutego 2022 r. traktując je jako oświadczenie co do zasadności zarzutów dotyczących zarzucanego sędziemu występku z art. 212 k.k. Nadto Sąd zauważył, że z treści pisma nie wynika, iż pokrzywdzona cofnęła złożony środek zaskarżenia.

Uznając jednak cofnięcie za nieskuteczne na płaszczyźnie postępowania odwoławczego, Sąd orzekł jak w sentencji, utrzymując w mocy zaskarżoną uchwałę.

